

запно бѣше земала такъвъ гибеленъ обратъ, щото тъй скоро бѣше уморила Подѣлкова?

Докторъ Андрозовъ бѣше въ твърдѣ скверно състояние на духа!

Право да кажемъ — досадата му произлизаше не толкова отъ скръбъ или съжаление за смъртъта на единъ неговъ клиентъ: броятъ е почтенъ на оние, които той не бѣ могълъ да спаси отъ косата на смъртъта. Докторитѣ иматъ своята философия, която ги успокоява: „Ние изцѣрряваме оние, които сж способни да бждатъ изцѣрени: на осжденитѣ душа не можемъ да дадемъ.“ Тъмни, неопрѣдѣлени фрази, но достатъчни, за да въстановятъ душевния миръ на доктора... Народната мъдростъ и тя се е притекла на помощъ на философията на докторитѣ, въ много пѣ-абсолютна и отсѣчена форма: „Ако има вѣкъ, ще има и лѣкъ!“ казва тя за болния.

Досадата на докторъ Андрозова произлизаше отъ това, че той имà глупостъта да се цапне рано-рано у Подѣлкова, когато Подѣлковъ бѣше прострѣнъ вдървенъ и окруженъ съ воценици и съ заупокойни молитви. Навѣрно, видѣли сж отъ кжци, видѣли сж позорното му бѣгство — знакъ на нечиста съвѣсть — непрѣмѣнно така щяхъ да си го истълкуватъ огорченитѣ домашни на покойния.

Такава случка бѣше първата въ дългогодишната му докторска дѣятелность. Когато Андрозовъ оставяше вечеръта единъ свой боленъ въ опасно положение, или се сжмняваше макаръ на косъмъ въ осъмванието му, той се пазеше да не иде сутрѣнътъ у болния, додѣ го не повикахъ нарочно. Когато по нѣкогажъ, по нѣкое нравствено побуждение, или по друга причина, се рѣшаваше да